REVOLUTIONÄR INFORMATION

Organ för Revolutionära Marxister

4 1970

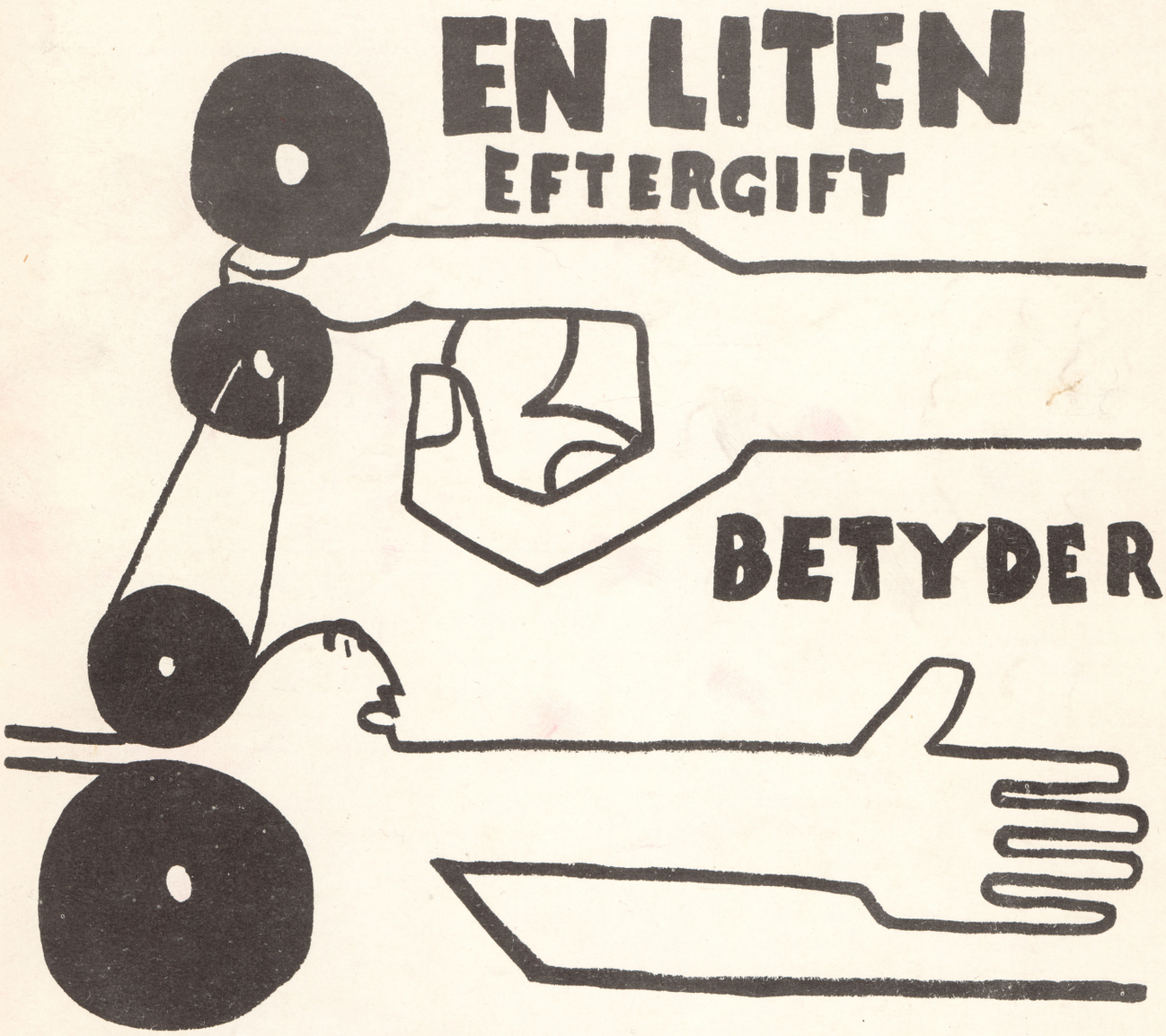

EN STOR KAPITULATION

Pris 1 kr.

Revolutionära Marxister (RM) är en organisation vars närmaste mål är att utarbeta ett svenskt övergångsprogram och som verkar för bildandet av ett revolutionärt, kommunistiskt parti i Sverige.

RM tar klart avstånd från alla former av stalinism och revisionism. Vi anser att marxismen är en metod och vi trycker hårt på den dialektiska aspekten i analysen och i diskussionen.

Som marxister är vi också internationalister. Vi hävdar nödvändigheten av att samordna de revolutionära aktiviteterna i olika länder. Vi betraktar Fjärde Internationalen som den legitima arvtagaren till den revolutionära marxismen, den marxistiska tradition av internationellt samarbete som bl. a. Marx, Lenin och Trotskij skapat.

De som är intresserade av RMs politiska förankring, verksamhet och studier, tag kontakt med lokalgruppen på din ort. Om någon sådan ännu inte startats på din ort, tag då kontakt med RI:s redaktion.

Innehåll i detta nummer:

Omgrupperingen inom den svenska vänstern.....sid 3

Koloss på paragrafer.....sid 5

Resolution antagen av f.d. Lunds Clarteésektion.....sid 6

Vem kan segla förutan sjömän?.....sid 9

Israels regering slår ner på Israca och Matzpen.....sid 12

Skrivelse till VUF-Storstockholm.....sid 13

Soldatmakt.....sid 17

Stöd bokinsamlingen till Kuba.....sid 17

Bilda Socialistiska Arbetsgrupper SAG på skolorna.....sid 18

Vad hände på Hvitfeldtska gymnasiet?.....sid 19

YSA i USA.....sid 21

KFML: "Vi har satt snutarna på dom".....sid 23

Prenumeration: Revolutionär Information kostar 10:- för 10 nummer.
Pengarna kan sättas in på postgiro 19 68 16 med adress RM-PRESS, Box 2027, 750 02 Uppsala 2. Märk talongen RI och från vilket nummer prenumerationen skall gälla.

Fjärde Internationalen kostar 10:- för fem nummer. Adress och postgiro som för Revolutionär Information. Märk talongen FI.
Stödprenumeration kostar i båda fallen 15:-.

Om du är intresserad av att hjälpa till med försäljningen av Revolutionär Information och Fjärde Internationalen tag då kontakt med redaktionen.

Redaktion: Revolutionära Marxisters göteborgsgrupp

Kontaktadresser:

Stockholm: Olga Bruce, Södervägen 44, 183 64 Täby tel 08/756 18 12

Göteborg: Ulf Eriksson, Västra Skansgatan 13A, 413 02 Göteborg tel 031/13 48 77

Uppsala: Ken Lewis, Studentstaden 27, 752 33 Uppsala tel 018/11 65 35

Våra spalter står naturligtvis öppna för artiklar och brev från läsekretsen, men red. kan ej ansvara för insänt ej beställt material. Sign. artiklar uttrycker vederbörandes egna åsikter.

Omgrupperingen inom den svenska vänstern

Begreppet "den nya vänstern" har blivit en i det närmaste fastslagen term i svensk - och internationell - politisk debatt. Begreppet kan kritiseras för bristande precision och alltför stor oklarhet, eftersom det den avses täcka i själva verket är en mängd av olika grupper och åskådningar. En gemensam term kommer att dölja dessa, på många områden, avgörande skillnader. Att begreppet ändå går att använda i vissa fall, beror på att det visar att dessa grupper och åskådningar trots allt har vissa gemensamma kännetecken. Dessa gemensamma drag är att de alla formats under intryck av den intensifierade anti-imperialistiska och anti-kapitalistiska kampen under senare delen av 60-talet och att de har samma sociologiska struktur; de är alla centrerade kring studenterna. En annan viktig aspekt i begreppet "den nya vänstern, är att den framhäver att de bildats oberoende av och i kontrast till den "gamla" vänstern, de traditionellt dominerande partierna inom arbetarrörelsen.

Men låt oss här även iaktta hur begreppet genomgått en betydelseförskjutning. Då det introducerades i Sverige 1965 genom debattboken "En ny vänster" kännetecknade det ideologier till vänster om socialdemokratin. Idag används det emellertid för att beskriva grupperingar till vänster om Vpk.

"Den nya vänstern" har formats i direkt kamp mot de byråkratiserade arbetarpartierna av reformistisk eller stalinistisk tappning. I Sverige har den reformistiska socialdemokratin sedan nära 40 år suttit vid statsmakten - utan att det svenska samhället fördenskull blivit ett dugg mer socialistiskt. Socialdemokratin har administrerat samhället utan att den härskande klassen - bourgeoisin - behövt få byxångest. Kommunistpartiet har till skillnad från socialdemokratin aldrig fått en större social bas inom arbetarklassen. Det har förpassats till rollen som en maktlös kommentator till och protestant mot socialdemokratins politik. Då den kommunistiska världsrörelsen byråkratiserades under Stalinepoken, skedde denna process i det svenska partiet utan någon egentlig opposition. Den blev nu Sovjet-byråkratins förlängda arm i svensk politik. Som sådan kunde den naturligtvis inte erbjuda någon strategi i kampen mot kapitalismen. Successivt skruvade partiet ner tonläget och övergick till att bli en radikal opposition inom den rådande samhällsstrukturen. Processen fullbordades i mitten av 60-talet genom att partiet bytte namn, program, stadgar och partiledare. Det stalinistiska kommunistpartiet formaliserade nu sin revisionism.

Det var vid samma tid som de första studentgrupperingarna bildades. På grund av studenternas tidigare politiska struktur och deras marginella roll i produktionsprocessen, blev studenterna den enda grupp i samhället som undslapp en organisatorisk integration i det kapitalistiska samhället. Detta tillsammans med en bredare rekryteringsbas gjorde att det kunde ske omfattande omgrupperingar inom studentmiljön. Då studenterna nu gick ut på gatan, var det inte längre för att hålla karnevaler, göra rackartyg eller agera som strejkbrytare, utan för att agitera, dela ut flygblad och demonstrera. Men då de gick ut, konfronterades de inte bara med det borgerliga samhället, utan även med de byråkratiserade arbetarledningarna. Socialdemokraterna satt säkert i sadeln och ignorerade de nya politiska formeringarna, när de inte i egenskap av det borgerliga samhällets administratörer sände ut poliser och hundar mot demonstranterna.

Vpk, som på grund av sin smala sociala bas inte var ovilligt att få nya allierade, hade ingenting emot att studenterna demonstrerade, men ville då att de skulle göra det med den traditionella stalinistiska fredsrörelsens kastrerade paroller. De ville byta ut studenternas militanta plakat om "Seger åt FNL" och "USA ut ur Vietnam" mot det innehållslösa "Fred i Vietnam" - en paroll som inte tog ställning mellan de stridande parterna och inte förklarade villkoren för fred. Den nya vänstern grupperade sig i ideologisk kamp mot Vpk.

I sina huvuddrag har denna utveckling varit internationell. Samma erfarenhet har gjorts av studentrörelsen i Frankrike, i USA, i Japan, i Italien. Men därutöver

finns det vissa särdrag i den svenska utvecklingen. I Sverige har socialdemokratin varit den helt dominerande politiska rörelsen inom arbetarklassen, medan kommunistpartiet endast varit en rörelse utan större politisk betydelse. Men på kontinenten har förhållandet närmast varit omkastat. Därigenom har studenterna på kontinenten tvingats gå ut i hårdare kamp mot de stalinistiska strukturerna; de har tvingats ta upp en omfattande kritik, att tränga ned till källorna och analysera stalinismen i grunden. Uppgörelsen med stalinismen och återupptäckandet av den revolutionära marxismen har här varit en djup och omfattande process. I Sverige var denna tendens länge inte nödvändig. Här kunde man nöja sig med en ytligare uppgörelse. Därigenom skedde det paradoxala att stalinismen kom tillbaka. Inom stora sektorer av studentrörelsen, som börjat med en uppgörelse med stalinismen, har man nu nått det stadiet att man återupprättar Stalin - allt med motiveringar som är hyperidealistiska och inte har med en marxistisk analys att göra, (Stalin var bra, åtminstone 60 procent bra. Stalin gjorde fel, men om han gjorde fel, var det inte han som gjorde dem, utan någon annan.) Allt börjar gå i de gamla hjulspåren igen.

Under det sista året har nya tendenser visat sig inom den svenska vänstern. De organisationer som hittills upprättats av studenterna har drabbats av en omfattande kris och stora grupper bryter nu upp ur dem för att bygga upp en ny revolutionär organisation. Denna process är delvis en följd av organisationernas egen dialektik, men även av det faktum att arbetargrupper under det sista året börjat förstå reformismens karaktär. Den skärpta klasskampen har stimulerat omgrupperingar inom vänstern, bort från de reformistiska och stalinistiska organisationerna, tillbaka till den revolutionära marxismen. Det är ingen tillfällighet att en av de få revolutionära arbetargrupperingar som f.n. finns, Fria Fackföreningsfolket (FFF) var den första vänstergrupp, som bröt med det stalinistiska KFML (våren 1969). Vänsterns sociologiska struktur håller på att förändras. Denna process har endast börjat - den kommer i sinom tid att fullbordas genom att revolutionära arbetare och studenter bildar ett revolutionärt kommunistiskt parti.

Vi publicerar i detta nummer av Revolutionär Information två dokument från vänsteroppositionen inom KFML/Clarté resp. VUF. Dessa dokument är utomordentliga vittnesmål om den omgrupperingstendens som vi ovan kortfattat skisserat. De vittnar båda om en ärlig och medveten uppgörelse med stalinismen. Dokumentet från Clarté i Lund är frukten av ett års lång teoretisk diskussion om grunderna för den revolutionära organisationens strategi och det bildar stommen i en ingående kritik av KFML/Clarté som snart kommer att publiceras. Dess styrka ligger i den stora medvetenheten om de inneboende svagheterna i KFML/Clartés politik. Vårt intryck är att f.d. Clarté i Lund inte kommit lika långt i utarbetandet av ett alternativ till stalinismen och reformismen. Här befinner sig gruppen ännu mitt i en dynamisk utvecklingsprocess. Men även de punkter som här sätts upp är anmärkningsvärt klarsynta, inte minst medvetenheten om det nödvändiga i att utarbeta en övergångsstrategi, som bryter ner den traditionella pendlingen mellan maximi- (det socialistiska slutmålet) och minimiprogrammen (de ekonomiska kraven), samma strategi som Fjärde Internationalen redan 1938 utarbetade i "Övergångsprogrammet". Det skall bli intressant att följa utvecklingen i Lund.

Dokumentet från VUF innebär även det en anmärkningsvärd klarhet om vådorna av den stalinistiska politiken i en tid då studenterna får allierade bland de militanta arbetarna. Författarna ger här konkreta exempel på hur VUF-ledningen i revolutionistisk entusiasm gick ut med helt abstrakta och därigenom meningslösa paroller (maximi-paroller) i ett läge då de strejkande gruvarbetarna främst behövde de revolutionära organisationernas stöd för att utarbeta en strategi som utgick från arbetarnas rådande medvetenhet och konfliktens rådande läge för att föra striden vidare till nästa, högre fas. Författarna har bett oss påpeka att det alternativ som ges enbart är en skiss, inte ett färdigt program. På grundval av denna skrivelse kan diskussionen nu gå vidare för att de rätta lärdomarna av strejkvågen skall dras. Den debatten tycks dock gå över huvudet på VUF-ledningen. Ett svar på skrivelsen som VUF-ledningen presterat handlar mest om huruvida Leo Trotskij handlade rätt 1904, 1912, 1921 osv.

Men det är vår övertygelse att dessa dokument inte kommer att gå över huvudet på Sveriges revolutionärer, utan in i det, och att de kommer att stimulera omgrupperingstendenserna, bort från stalinism och reformism tillbaka till den revolutionära marxismens ståndpunkter.

KOLOSS PÅ § § § § PARAGRAFER

Under de sista årens fackliga val till Byggnadsarbetarförbundets Göteborgsavdelning har Förbundsstyrelsen rört ihop det bra för sig. Inte nog med att man gjort ett stadgevidrigt tillägg till en av förbundets många paragrafer - man har också lyckats med konststycket att bryta mot sitt eget tillägg!

Låt oss titta lite närmare på styrelsens byråkratiska piruetter. Det hela börjar med att man upptäcker att ingen av Förbundets 28 paragrafer tillräckligt noggrannt talar om hur det skall gå till vid val till avdelnings- och sektionsstyrelser. Det innebär att fältet är fritt för en partipolitiskt oberoende facklig opposition att upprätta egna fraktionsvalsedlar. Detta är också vad FFF (Fria Fackförenings Folket) gör. Man försöker samla alla progressiva arbetare i kamp mot LO:s byråkratvälde. Som ett led i detta arbete går man ut med en fraktionsvalsedel vid valet i betongsektionen. Inför detta hot gör Byggnadsarbetarförbundet ett tillägg till § 24 som stadgar om hur allmän omröstning skall ske. Inom detta bryter man mot §28: "Ändring eller tillägg i dessa stadgar kan endast ske genom beslut av ordinarie kongress eller genom allmän omröstning". Byggnadsarbetarförbundets styrelse sätter sig alltså över sina egna stadgar! FFF skriver då till LO centralt och begär ett fördömande. LO kommer med ett svar som går ut på att det är förbundsstyrelsens sak att avgöra om förbundsstyrelsen gjort något fel!

Vad innehåller då detta tillägg? Enligt Börje Jönsson, 2:e ordförande i byggnads, måste i fortsättningen varje fraktionsvalsedel klart ange en partipolitisk beteckning. På detta sätt försöker byråkraterna alltså stoppa en facklig opposition som inom sina led rymmer både kommunister, syndikalister, rösossar och partipolitiskt obundna.

Men inte ens byråkraternas eget tillägg (cirkulär 829) stödjer en sådan åtgärd. Där står endast: "I de fall då politiska fraktionsvalsedlar förekommer, förses dessa i huvudet med ett klart angivande av politisk beteckning, t. ex. socialdemokraterna, kommunisterna." Alltså inte ett ord om partipolitisk beteckning!

Kamrater vi måste hjälpa till med att trassla ut byråkraterna ur deras paragrafhärva! Och det bästa sättet att göra det är att slänga ut både dom och paragraferna ur fackföreningsrörelsen. Endast på detta sätt kan fackföreningarna bli de kamporganisationer de måste vara!

FFF:are

ÄNDRING

Till detta nummer hade vi lovat att publicera RSP:s (Tjeckoslovakiens Revolutionära Socialistiska Parti) plattform. Denna artikel har emellertid p. g. a. sin längd flyttats över till Fjärde Internationalen nr 3, Revolutionära Marxisters huvudorgan.
Rekvireras från Fjärde Internationalens redaktion, RM-PRESS, Box 2027, 750 02 Uppsala 2, postgiro 19 68 16.
Pris: 2 kr

SÄRTRYCK

Ett särtryck på vår viktigaste artikel från RI nr 1 har nu kommit: "KFML:s omvälvning av historien - svar till Gnistan". Vill du stödja vårt arbete beställ då detta omtryck för försäljning. Pris 1:35 (inkl. porto)
Beställningar kan göras genom U. Eriksson, V. Skansgatan 13 A, 413 02 Göteborg. Tel. 13 48 77

Resolution

antagen av f.d. Lunds Clartésektion

Följande deklaration har antagits av f.d. Lunds Clartésektion vid konferens den 24-25.1.1970:

> Med anledning av Centralsekretariatets skrivelse av den 4.1.1970 har Lunds Clartésektion vid sektionskonferens den 24-25.1. beslutat att utträda ur Svenska Clartéförbundet. Vi ämnar fortsätta och vidareutveckla kritiken av KFml/Clarté och arbetar på att skapa en revolutionär organisation. Utträdet är en förutsättning för detta.

Utträdet ur Clartéförbundet är ett resultat av nära 1 1/2 års teoretiskt och politiskt arbete. Under denna tid har vi systematiskt gått igenom motsättningarna mellan oss och KFml/Clarté och värderat dessa organisationers roll i den svenska politiken. Motsättningarna gäller så gott som varje problem som de svenska revolutionärerna står inför och vi menar att en organisatorisk brytning är en förutsättning för att vi skall kunna komma vidare iarbetet på att lösa dem. Utträdet är också en förutsättning för att vi skall kunna publicera den kritik vi hittills arbetat fram,.

De viktigaste skiljelinjerna kan sammanfattas i följande teser:

V I T A R A V S T Å N D I F R Å N :

1. OM STUDIER OCH SAMHÄLLSANALYS

   I KFml/Clartés grundcirklar framställs den marxistiska teorin som ett slutet system, som deltagarna har att passivt lära in. Uppläggningen och innehållet i cirklarna omöjliggör ett produktivt teoretiskt arbete och självständiga ställningstaganden. Den dogmatiska abstraktionen och slutenheten har som direkt komplement en klart empiricistisk hållning: marxismens så kallade "allmänna sanningar" läggs som en gjutform på de "faktiska förhållandena". Marxismens roll som vetenskap och vapen i klasskampen - som vägledning till kommunistisk handling - har hos KFml/Clarté ersatts av citatdyrkan och schematiska analyser. Vi ser dessa drag manifesterade i Clartéförbundets mekanistiska beskrivning av studentrörelsen, i ersättningen av klassanalysen med begreppen "monopolkapitalet och folket", i föreställningar som att Mao Tsetungs tänkande är "kemiskt fritt" från revisionism osv.

2. OM HISTORIEFÖRFALSKNINGEN

   Det är inte bara så att KFml/Clarté brister när det gäller kunskaper i den historiska materialismen och konkreta analyser av det svenska samhället. Till detta kommer att de anammat och byggt vidare på den stalinistiska historieförfalskningen av bl.a. den västeuropeiska arbetarrörelsens historia. Som åskådningsexempel kan här nämnas det psykologiserande. idealistiska hopkok som en ledande KFml:are begått i Gnistans artikel om "Sanningen om Lenins testamente", vidare den kompletta oförmågan att förstå revisionismens uppkomst och utveckling i Sovjetunionen annat än som "borgaragenternas" maktövertagande 1956. Decennier av byråkratisering och katastrofal politik i den internationella kommunistiska rörelsen och inom Sovjetunionen reduceras här till en oförklarlig och konspiratorisk händelse. Andra exempel är beskrivningen av den s.k. "Lunda-oppositionen" och analysen av SKP:s historia.

3. OM EKONOMISMEN - SEKTERISMEN

   Med dogmatiken i studier och samhällsanalys, samt historieförfalsk-

ningen som bakgrund, är det givetvis omöjligt för KFml/Clarté att bygga upp en strategi och taktik som leder till den socialistiska revolutionen. Ett exempel på detta är den linje de driver i studentrörelsen: utifrån en beskrivning av studenterna som "en del av folket" i motsatsställning till monopolkapitalet, utropar de en snäv facklig linje till strategi för det politiska arbetet på universiteten. Här saknas en marxistisk analys av studenternas sammansatta och motsägelsefulla förhållande till arbetarklassen och bourgeoisien, och en förståelse för politikens och ideologins roll som drivkrafter i studentrörelsen. Ekonomismen kombineras med en steril och sekteristisk propaganda, och ett fetischartat upphöjande av de egna organisationerna och fixering vid de kvantitativa framgångarna. Samma kombinerade sekterism och ekonomism går igen i det tomrum som råder mellan KFml:s s.k. "dagskrav" och "det långsiktiga målet". Oförmågan till strategiskt helhetsperspektiv och avsaknaden av förbindelse mellan "kort"- och "långsiktigt" visar sig också i den konstgjorda och outtalade arbetsfördelningen: Clarté tar hand om de studerande så tar KFml hand om arbetarna. Men hur 'tar' KFml 'hand' om arbetarna? Gruvarbetarstrejken och hamnarbetarstrejken är belysande exempel: å ena sidan 'tjänar' man 'folket' genom att låta bli att intervenera i den spontana rörelsen; å andra sidan känner man sig förpliktigade att tala fullkomligt abstrakt om "kommunistiska partiet" och "socialistiska samhället,".

4. OM BRISTEN PÅ INTERNATIONALISM

KFml/Clarté har inte lyckats framställa ens ett försök till analys av imperialismens ekonomiska, politiska och ideologiska roll. Ett internationellt strategiskt perspektiv saknas; KFml/Clarté har inte kunnat dra lärdom av de positiva och negativa erfarenheterna från den revolutionära kampen under senare år, i synnerhet när det gäller kampen i de imperialistiska länderna själva. Den proletära internationalismen reduceras till anti-imperialistisk solidaritet med det eller de länder som "gjorts till huvudsakligt föremål för USA-imperialismens aggression" och stängs in i en speciell organisation. Den internationella klasskampens dialektik blir i KFml/Clartés tappning en enkel hopsummering av folkens kamp i olika länder. Analysen av kampen på olika håll i världen är oftast ett okritiskt återgivande av KKP:s analyser.

5. OM BYRÅKRATISK CENTRALISM

Genom att KFml/Clarté ersätter den teoretiska kampen med frågor om borgerlig eller proletär ideologi, borgerlig eller proletär klasståndpunkt, vilja eller icke-vilja att "tjäna folket", blir de helt oförmögna att utnyttja och lösa motsättningar inom organisationen. I stället för demokratisk centralism. präglas KFml av byråkratisk centralism. Ett exempel på byråkratin är att Clartéförbundets Internbulletin inte utkommit med ett enda nummer under hela hösten 1969 trots de mycket allvarliga motsättningar som var för handen. Genom organisationsstrukturen i KFml/Clarté isoleras medlemmarna, avdelningarna och sektionerna från varandra.

Dessa fem punkter är en sammanfattning av vår kritik mot KFml/Clarté. De bör ses som en uppställning i tesform. inte som analyser eller slutförda beskrivningar. Vi återkommer efter hand till var och en av dessa punkter i artiklar, broschyrer och diskussionsinlägg för att belägga våra påståenden. Bland annat genom detta vill vi initiera en nationell diskussion av de svenska revolutionärernas strategiska, taktiska och organisatoriska uppgifter, diskussioner som nu antingen saknas eller förs i små grupper på olika håll i landet.

I det följande skall vi i några kortfattade teser beskriva ramarna för arbete i fortsättningen och de problem som vi f.n. är sysselsatta.

VI ARBETAR FÖR:

1. För att marxismen skall återerövras som en vetenskaplig vägledning till kommunistisk handling, fordras ett klart brott med den västeuropeiska traditionen av dogmatism och empiricism. Vi måste gripa tillbaka på Marx och Lenin (på den vetenskap och politik de stod för) studera Mao, men också revolutionärer som Luxemburg, Gramsci och Trotskij. Marxismen består inte av ett sanningsblock, som successivt byggts upp av de "fem stora".
   Denna återerövring, detta brott med den teoretiska förflackningen har i viss mån påbörjats, bl.a. genom "Althusserskolans" arbete i Frankrike. Vi får inte avskära oss från dessa erfarenheter. Men det är inte tillräckligt att enbart gripa tillbaka på den teoretiska rikedom som den marxistiska traditionen representerar, det fordras ett självständigt tänkande, egna analyser i en ny historisk situation, i en konkret samhällsformation. Det krävs ett studiearbete som ger möjligheter till användande av marxismen, dels i konkreta analyser och forskningar, dels i ett politiskt-propagandistiskt arbete. Vi ser det som en av våra viktigaste uppgifter nu att lägga grunden till denna nya form av studier.

2. För att inte vi, liksom KFml/Clarté gjort, åter skall glida in i den västeuropeiska kommunismens traditionella revisionism, fordras en uppgörelse med den stalinistiska politiken inom Komintern och SUKP som lett till omfattande och långvariga nederlag för proletariatet och till en diskreditering av socialismen. Genom oförmågan att göra upp med SKP-traditionen vid brytningen med SKP-Vpk glider KFml/Clarté oundvikligen in i stalinismen, SKP-traditionens rot.

3. Det är nödvändigt att bryta med den ekonomistiska och sekteristiska politiken i strategiskt och taktiskt avseende, dvs. att riva ned den kinesiska mur som i KFml/Clartés tänkande skiljer den ekonomiska kampen från den politiska, maximum-målsättningen från minimikraven, den socialistiska revolutionen från kampen för "dagskraven", det "långsiktiga" från det "kortsiktiga". Det gäller att utarbeta en övergångsstrategi för den revolutionära kampen, en strategi som kan vara ett sammanhängande och överordnat system. För att kunna utveckla en sådan strategi måste aktioner, organisationer och begrepp som strejker-strejkkommittéer-generalstrejk-fabriksråd-arbetarråd-sovjeter-dubbelmakt-röda baser ingående studeras, med avseende på den svenska samhällsformationen. Betydelsen av de olika kampsektorerna (arbetsplatser, skolor, universitet) måste klarläggas liksom den konkreta innebörden av begrepp som "proletär internationalism" och "arbetarklassens ledande roll". I dessa frågor har KFml/Clarté inget annat att ge än ett upprepande av vissa kända slagord och fastlagda scheman.

4. Den organisationsstruktur, den byråkratiska centralism, som i decennier regerat de västeuropeiska kommunistpartierna måste klarläggas och brytas. Rätten till tendensbildningar inom organisationen, nödvändigheten av öppna diskussioner i tidskrifter och broschyrer, friheten att kritisera ledningen, är lika viktigt att slå fast, som nödvändigheten att följa fattade beslut och nödvändigheten i ett regelbundet politiskt arbete. En demokratisk centralism, baserad på en enhet av dessa två aspekter, måste byggas.

Vi ser det överordnade temat i vår kamp i att bidra till skapandet av ett kommunistiskt parti i Sverige. Det första steget blir för vår del skapandet av en ny organisation i Lund och skapandet av en nationell tidskrift. Det andra steget blir skapandet av en nationell, revolutionär organisation. För detta krävs ett långvarigt och tålmodigt arbete. Vi kommer att fortsätta detta arbete på denna resolutions grundval.

Det är dessa problemställningar vi kommer att arbeta med i fortsättningen. Eftersom KFml/Clarté står i vägen för ett sådant arbete har det fordrats en organisatorisk brytning. Det betyder inte att vi kommer att inrikta all vår kraft på kamp mot dessa organisationer eller att vi kommer att låsa fast oss i en negativistisk position. Men KFml/Clarté representerar en viktig kraft i s vensk politik och en styvnackad tradition. Man kan inte lämna denna kraft och denna tradition åt sitt öde. Då riskerar man att själv glida tillbaka in i den. Det fordras en långvarig uppgörelse genom ett teoretiskt, politiskt och organisatoriskt arbete.

Du som sympatiserar med våra utgångspunkter och vårt arbetsprojekt bör ringa eller skriva till Tom Gustavsson, Vildanden D:306 tel. 046/ 120244

Kamratliga hälsningar
f.d. Lunds Clartésektion

(En kommentar till denna resolution tas upp i ledaren)

Vem kan segla förutan sjömän ?

Hösten 1969 tillsatte Broströmskoncernens Arbetsutskott en "Samhällspolitisk Kommitté". Kommittén består av högre tjänstemän inom koncernen med Algot Mattsson (m) som ordförande. Den har nu producerat en rapport:"Vem kan segla förutan vind?" Bortsett från att rapporten lider av den vanliga borgerliga begreppsförvirringen (sammanblandning av stat och samhälle, ordet "näringsliv" används i flera olika betydelser osv), är den en mycket intressant skrift, vars huvudinnehåll vi inte vill undanhålla våra läsare. Vi börjar med att fråga:

"Vad var då anledningen till denna anmärkningsvärda åtgärd från företagsledningen. Ett svar gives i ett memo till Arbetsutskottet, där det bl.a. säges: De hätska angreppen mot den fria företagsamheten och dess påstådda brister i sina attityder inåt och utåt har inte dämpats. Påståenden som görs må vara felaktiga, men bör behandlas seriöst och definitivt tjäna som underlag för en grundlig analys av vår situation både inåt och utåt." (Sid. 2)

"Det fria näringslivet är för sitt fortbestånd i hög grad beroende av de politiska

målsättningar, som stakas ut inför 70-talet. En av de väsentliga frågorna är hur demokratins funktionssätt kommer att påverka samhället i stort. Man skall inte övervärdera vissa extrema rörelser som givit sig tillkänna under de senaste åren, men det finns trots allt militanta grupper som, om de vinner terräng, kan driva fram en kris för hela det svenska folkstyret och därigenom också indirekt för näringslivet." (Sid. 3)

"Företagens kritiker, som har stämplats som vänstervridna och som av många uppfattas som militanta, utgjordes åtminstone till för ett par år sedan huvudsakligen av studenter. Idag står de missnöjdas antal att finna i vida kretsar i samhället - inte minst i företagen själva." (Sid. 17)

"Den kritik, som nu blåser som isiga vindar kring företagen är socialistisk, precis som förr. Men det är inte samma gamla hemtrevliga socialism som näringslivet tidigare hade att tampas med; den som nu tryggt sitter förskansad i kanslihuset och dess annex. Med de gamla kämparna på planhushållningsbarrikaderna hade man ändå mycket gemensamt och de gled smidigt in i direktörsleden efter hand. Nu är det kärvare bud." (Sid. 17)

Så ligger det alltså till. Försvararna av det kapitalistiska produktionssättet har fått skrämselhicka. Hickan förvärrades under vinterns kraftfulla strejker. Då visade det sig, att "idag står de missnöjdas antal att finna ... inom företagen själva". Och värst av allt; det är inte längre socialdemokraternas "gamla hemtrevliga socialism", klassförräderi-"socialismen", som hotar. Därför tillsätts "Samhällspolitiska" kommittéer. Därför utför man "en grundlig analys av vår situation både inåt och utåt". Ty nu känner arbetsköparna för första gången på flera decennier sin ställning hotad. Industriförbundet, som har uttalat sig för kommittén, säger:

"Den mest betydelsefulla perioden ligger förmodligen inom de närmaste 2 åren. Under denna tid är det nödvändigt att näringslivet snabbt och med olika sorters verksamhet försöker sätta sig in i de aktuella problemen och komma tillrätta med dem. Är man redan på ett tidigt stadium på det klara med sin målsättning, ligger man väl till och kan ha möjlighet att forma utvecklingen tillsammans med andra samhällsgrupper på ett fördelaktigt sätt." (Sid. 48)

"Man kan alltså bereda sig på mycket mera allvar än under 60-talets senare år. Man har väckt den björn som sover och man har svårt att söva ner honom igen. Reglerna för spelet kommer förmodligen att skrivas om och där måste näringslivet vara med om man skall kunna medverka i sitt eget spel. Gör man inte det, kommer sedan i den tredje perioden åskådarna att hoppa in på banan med allt det virrvarr, som följer." (Sid. 48)

Nu skall man "komma tillrätta" med de "aktuella problemen". Nu skall man "forma utvecklingen" på ett "fördelaktigt sätt". Nu skall "reglerna för spelet" skrivas om. Nu skall den väckta björnen sövas.

Men

"Om man emellertid ser på beslutsfattandet, framgår det med all tydlighet att Arbetsgivareföreningens uppfattning är att det måste vara ägaren som fattar de avgörande besluten i företaget." (Sid. 44)

"SAF är emellertid i sin centrala organisation positivt inställd till olika former av förändring i den nuvarande beslutsprocessen." (Sid. 44)

"Rent principiellt har man från SAF:s sida ingenting emot att man väljer styrelseledamoter ur de anställdas krets. Det kan man göra om man tycker det är lämpligt - antingen för att man tycker de är förståndiga personer, som kan bidraga till företagets utveckling eller också därför att man ger en PR- eller goodwill-aspekt åt det hela." (Sid. 44)

"Om ett vinstandelssystem utformas rätt och introduceras på lämpligt företag, kan det vara av psykologiskt värde och ge fingervisningar om i vad mån den enskilde har möjlighet att påverka sin egen inkomstsituation." (Sid. 45)

"Det enda som kan klara näringslivet i den internationella konkurrensen är att vi är skickligare än konkurrenterna i Europa i att fatta beslut, sammansätta de riktiga arbetsgrupperna, göra den korrekta långsiktiga planeringen etc. Vi kan ju inte konkurrera med priserna, eftersom våra löner är så höga. Tyvärr verkar det inte heller som om vi på många områden kan konkurrera om leveranstiderna.

Om sålunda den svenska industrin har vissa handikapp, måste dessa kompenseras. Då kan just de nya beslutsformerna bli ett konkurrensinstrument, därför att det ligger lättare till för svenskarna att få igenom demokratiska ordningar inom före-

tagen än det gör i många andra länder. De som har aktiva besluts- och medinflytandeformer kan komma att bli ledande företag i ett integrerat Europa." (Sid. 47)

Dessa idéer, som Arbetsgivareföreningen här framför, och som ledande LO-byråkrater instämmer i, är alls inte nya. Läs bara hur fascisten Per Engdal (ledare för Nysvenska Rörelsen) formulerar dem:

"Eftersom yrket, den positiva uppgiften är den grundläggande organisationsprincipen, den utifrån vilken de olika miljöerna särskiljs, blir övervinnandet av demokratins klassmotsättningar en väsentlig uppgift. Det är därför korporatismen eftersträvar en reformering av företagen till förmån för de anställdas inträde vid aktieägarnas sida i styrelserna, företagarnas automatiska ställning som styrelsernas ordförande och därmed tungan på vågen mellan arbete och kapital, införandet av vinstandelssystem etc. Man skulle kort och gott kunna säga att korporatismen här vill förverkliga vad man kunde kalla firmapatriotismens idé." (Samtid och Framtid nr 3 1960)

Ett annat exempel på korporatistisk strävan. Detta från 1944

"Samhällspolitiska Kommittén" påpekar påpassligt, att försiktighet måste iakttagas, då "reglerna för spelet" skrivs om:

"Man skall naturligtvis här inte bara räkna med arbetarna när det gäller konfrontation med näringslivet. I ett försök att skapa ett jämlikhetens samhälle, finns naturligtvis också risken att man skapar ett tjänstemännens proletariat i större utsträckning än tidigare. Under sådana omständigheter kan man räkna med att kraven blir alltmer högljudda även på det hållet och att näringslivet kommer i den underliga situationen att de grupper av anställda, som tidigare varit mest lojala mot företagen, nu kan sätta sig till motvärn och bli deras största vedersakare." (Sid. 49)

Kapitalismens försvarare inser, att det inte är nog med korporativa reformer för att göra lönearbetarna till goda "firmapatrioter". Det behövs en "förstärkt information om näringslivets villkor överhuvudtaget". Ökad indoktrinering, alltså.

"Detta är något man måste lägga upp planmässigt och på lång sikt, Från SAF:s tycker man det är felaktigt att rusa ut och säga emot varje gång någon vänsterradikal grupp gör ett utspel. Informationen skulle sålunda ske efter ett genomtänkt system, där man försöker vända sig mot givna målgrupper av typen opinionsbildare i samhället." (Sid. 46)

Rapporten visar alltså, att arbetsköparna har klart uppfattat skärpningen av klasskampen, och att de är febrilt sysselsatta med att planera och genomföra åtgärder, som syftar till att avlänka och utsläcka lönearbetarnas spirande klassmedvetande och kampvilja. Genom att ge efter för de reformistiska kraven ("LO driver på"!) på "medinflytande", "företagsdemokrati", "ökad jämlikhet" osv tror man sig uppnå detta mål. Dessa krav kan genomföras utan att den grundläggande makt- och ägandestrukturen i samhället rubbas. De leder inom det nuvarande samhällets ram till korporativa "reformer". Korporatismen är de styrande gruppernas försök att dölja sociala motsättningar och att hindra de undertryckta från att ge uttryck för sina verkliga sociala intressen.

Viktiga uppgifter för de revolutionära grupperna är alltså att avslöja och bekämpa det verkliga innehållet i såväl de korporativa "reformerna" som de vackra

fraserna om "värdegemenskap", "intressegemenskap" och "samhällssolidaritet". Ty:

"Korporatismen är en utvecklingsmässig följd av kapitalistisk samhälls- och arbetsorganisation. Den kan därför inte reformeras bort. Den omintetgör själv reformresultaten. Den förblir dominerande som historisk tendens, så länge man har kvar sociala och ekonomiska auktoritetsförhållanden, vilka stammar ur en kapitalistisk ordning. Korporatismen måste därför krossas av arbetarklassen. I annat fall kommer arbetarna att krossas av korporatismen - krossas i både social och mänsklig mening." (Jörn Svensson: Korporatismen och den borgerliga klassdiktaturen)

A.H.

ISRAELS REGERING SLÅR NER PÅ ISRACA OCH MATZPEN

(flygblad utgivet av ISRACA)

Två medlemmar av ISRACAs redaktionsstyrelse, Nissan Rilov och Rami Heilbronn, har nekats förnyelse av sina pass av det israeliska ombassaderna i Paris och London.

Enligt tidningen "Guardian" (den 3 mars) förnekade Israels konsul i London "att de sökandes politiska aktivitet var laglig".

Den israeliska dagstidningen "HAARETZ" publicerade två artiklar på temat. Den ena löd "UTRIKESDEPARTEMENTET UTARBETAR EN SVARTLISTA ÖVER ISRAELISKA VÄNSTERANHÄNGARE UTOMLANDS" (den 22 febr). Den andra löd "INGEN AUTOMATISK FÖRNYELSE AV PASS FÖR DEM SOM AGERAR MOT STATEN" (den 3 mars).

I artikeln kunde man läsa: "Namnen jag kom att tänka på när jag frågade min kontaktman i utrikesdepartementet vilken sorts aktivitet han hade i åtanke, var alla av en händelse - eller kanske inte av en händelse - folk från den yttersta vänstern".

"Dessa människor är kända för att agera mot staten och inte endast regeringen. Definitionen i det här fallet är enkel och obesläktad med en persons politiska ställningstagande, är han Höger, Vänster eller Center? Om en person deltar i den typen av möten som strävar efter att bryta ner staten, spränga i varuhus, och tända eld på bussar med pilgrimmer, då kan vi inte förnya hans pass."

Artikeln fortsätter: "Så länge som Jerusalem inte har bestämt sig för att vägra förnyelse av pass till varje person som kan tänkas delta i aktiviteter mot staten, har svaren blivit uppskjutna. Om en vecka eller två, i samband med att utrikesministern kommer hem, väntar man sig att det skall bli bestämt hur man skall behandla dem. Det är allmänt vedertaget i Utrikesdepartementet att avsikten är att ta hem personen i fråga till Israel. Här hemma kan han förtala staten så mycket han vill."

I Israel har trycket på MATZPEN ökat. Den israeliska censuren förbjöd publicerandet av MATZPEN på arabiska, fast tidningen skulle innehålla material redan publicerat i den hebreiska upplagan. En av MATZPENs veteraner, Jabra Nikola, har blivit fängslad av militära myndigheter och satt i husarrest.

En annan medlem av MATZPEN, Ruth Milo, tidigare flykting från Nazi-Tyskland, trakaseras av myndigheterna, som försöker få henne att erkänna "kontakt med utländsk makt".

Vi uppmanar våra läsare att protestera mot dessa repressiva lagar, anstiftade av de Israeliska myndigheterna, med alla medel som står till förfogande.

Den 17 mars 1970

FJÄRDE INTERNATIONALEN
huvudorgan för Revolutionära Marxister

Nr 3. Ur innehållet:

Revolutionära Marxisters 1:a kongress.

Strejkvågen i Sverige och Västeuropa.

Deklaration från Tjeckoslovakiens Revolutionära Socialistiska Parti.

Nr 2. (specialnummer)

Huvuddokumenten från IV Internationalens 9:e Världskongress:
Teser om världsrevolutionens nya uppsving.
Resolution om Latinamerika.
Resolution om "kulturrevolutionen".

Prenumeration för 5 nummer 10:-, stödprenumeration 15:- (skriv på talongen fr. o. m. vilket nummer prenumerationen skall gälla).
RM-press, Box 2027, 750 02 Uppsala 2, postgiro 19 68 16.

Skrivelse till VUF-Storstockholm

Två kamrater redovisar nedan sina motiv för sitt utträde ur Vänsterns Ungdomsförbund. (Mellanrubrikerna är våra.)

Vi vill härmed för våra kamrater i regionen tillkännage vårt beslut att lämna Vänsterns ungdomsförbund och därmed våra poster i regionens arbetsutskott resp. fast representant i regionsstyrelsen.
Detta beslut har betingats av främst två faktorer. Dels vår alltmer bristande identifiering med de utslagsgivande åsikter och "linjer" som finns inom förbundet, dels vår alltmer fasta övertygelse om riktigheten i de analyser och den politiska plattform som den trotskistiska rörelsen utvecklat.

Då allt tyder på att våra möjligheter att utveckla och propagera denna ståndpunkt för närvarande är små inom förbundet, har vi valt att hädanefter bedriva detta arbete oberoende av VUF.

Vi vill här helt kort försöka skissera några av de frågor där samtidigt vår polarisering gentemot VUF och vårt ståndpunktstagande för den trotskistiska rörelsen särskilt tydligt framgår.

PARTIETS ROLL

En sådan fråga - som dessutom är av avgörande betydelse för den revolutionära rörelsen - är förhållandet mellan partiet (avantgardet) och den revolutionära klassen. Ett nära samband med denna fråga har vidare den om partiets organisation, dess uppgifter och dess roll före, under och efter den sociala revolutionen ("maktövertagandet") och innebörden av sådana nödvändigheter som upprättandet av proletariatets diktatur och utvecklandet av den proletära demokratin, dvs innebörden av att arbetarklassen verkligen tar och utövar makten.

Nödvändigheten av det revolutionära kommunistiska partiet är givetvis obestridligt och arbetet på att skapa ett sådant är för närvarande en av huvuduppgifterna för den revolutionära rörelsen i Sverige. Men en felaktig uppfattning om det leninistiska partiet och dess roll kan få de mest förödande konsekvenser för den proletära revolutionen. (Det dominerande exemplet på en sådan felaktig utveckling som vi avser är den kommunistiska rörelsens utveckling i Sovjetunionen och Västeuropa under stalinepoken och alltfort.)

En första källa till denna felaktiga utveckling är en oriktig analys av och uppfattning om förhållandet mellan Partiet och Klassen. Detta får sitt (främsta) uttryck i att partiet tillskrivs uppgifter som historiskt åligger proletariatet att genomföra; man sammanblandar den revolutionära klassen och dess avant-garde, man ersätter partiet som proletariatets ledande kraft med partiet som dess styrande kraft. Detta innebär ett faktiskt underkännande av proletariatet som den revolutionära klassen; det tilldelas rollen att mekaniskt verkställa partiets beslut. Ett konkret exempel är hävdandet (teoretiskt, men framförallt praktiskt) av partiet som utövaren av proletariatets diktatur.

Proletariatets diktatur är en statsform, dvs ett klassvälde, och det främsta svaret på hur det ska organiseras är sovjeterna. Genom dessa utövar proletariatet sin makt, och inom dessa agerar partiet och spelar en ledande roll och dess förmåga att rätt begripa det politiska läget och utveckla de riktiga linjerna.

Frågan om proletariatets makt i Sovjetunionen på 20-talet var en av Vänsteroppositionens huvudfrågor (en av de ledande kamraterna i Vänsteroppositionen var Trotskij) och problemet med arbetarklassens tagande och utövande av makten har alltid på ett riktigt och konsekvent marxistiskt sätt behandlats av den trotskistiska rörelsen.

STRATEGIN

På ett tidigare stadium, på en mindre utvecklad nivå, kan vi se hur denna felaktighet manifesterar sej i en oförmåga att riktigt förstå och utnyttja arbetarklassens aktuella, spontana kamp och den revolutionära rörelsens förhållande till denna. Under hänvisning till avsaknandet av det kommunistiska partiet kringgår den revolutionära rörelsen de aktuella uppgifterna och underlåter att utifrån den konkreta situationen utveckla de politiska perspektiven. Detta ska givetvis inte uppfattas så att den revolutionä-

ra rörelsen i sin tillblivelse kan ikläda sej partiets alla uppgifter, men den måste, om inte annat så för sin utveckling till det revolutionära avant-gardet, likväl kunna agera politiskt. Den revolutionära rörelsens strategi är en problematik vars behandling och lösning inte går att vänta med tills den dag partiet är bildat, eller då någon konsolidering är genomförd. Strategin är inget etappmål, det är något som måste diskuteras och utvecklas med rörelsen.

Även här visar den trotski stiska rörelsen sin styrka, så som den t ex har omsatts i praktiken av la Ligue Communiste, den ledande revolutionära kraften i dagens Frankrike. På ett riktigt sätt utnyttjade man erfarenheterna från majrevolten, denna arbetarklassens spontana resning, för att kring dessa, och hela tiden i samklang med klasskampens fortsatta utveckling, fortsätta arbetet på skapandet av det revolutionära kommunistiska partiet.

I de försök till analys av partiet, dess roll och uppgifter, som gjorts inom förbundet, främst i Internbullar och Stormklockan, gör man detta utan att relatera frågan till proletariatet och dess historiska roll. Man sätter inte in partiet i vare sej historiska eller strategiska perspektiv, och berör därmed inte heller betingelserna för den revolutionära rörelsens utveckling mot bildandet av det kommunistiska partiet och i sin tur dess vidareutveckling i, och utvecklande av, den revolutionära kampen. Frågan om partiet reduceras till en mirakelmedicin, och man rör sej i farlig närhet av sekterismens blindskär.

TAKTIKEN

Denna avvikelse, som här på det teoretiska planet leder till ett negligerande av det nödvändiga dialektiska förhållandet mellan klassen och partiet (den revolutionära rörelsen) i klasskampens (objektiva) utveckling (även i dess spontana fas av "kamp i sej") reproducerar sej också på en praktisk nivå - och där i för förbundet högst aktuella frågor: VUF:s konsolidering och VUF:s förhållande till den aktuella kampen (speciellt det markanta uppsving denna genomgått under det sista halvåret). Här har man följaktligen inte heller insett, och därmed inte heller utvecklat, den nödvändiga dialektiska förbindelsen mellan de ömsesidiga betingelserna för utvecklingen av dessa två frågor.

Den aktivitet som VUF utvecklat, och de "perspektiv" man lagt fram under den senaste tidens markanta uppsving i arbetarklassens kamp, visar klart hur oförmögen man varit att politiskt gripa sej an denna. Inga försök eller ansatser har gjorts för att anknyta propagandan till den aktuella kampen, att analysera denna, dra erfarenheterna ur den och skissera de politiska perspektiven.

I Stormklockan 1/70, som till sin huvuddel behandlar strejken vid malmfälten lyckas man utveckla två "strategiska paroller": Att arbetarna ska ta över makten i de egna fackföreningarna och skapandet av ett revolutionärt kommunistiskt parti. Även om parollerna i sej kan vara politiskt korrekta saknar de helt aktualitet för den för tillfället aktuella kampen, och kan på intet sätt utveckla den.

Detsamma gäller solidaritetstelegrammet till hamnarbetarna. Där dundrar man helt enkelt på med upplysningen att förutsättningen för den socialistiska revolutionens genomförande är två: "Ett revolutionärt kommunistiskt parti och att krisen mognar". (Kan parollerna ställas mer odialektiskt i förhållande till den nuvarande situationen?) Men fram till det att den revolutionära krisen har mognat och partiet är bildat har man inget att erbjuda arbetarna.

Man tycks helt enkelt göra det bedömandet att så länge det kommunistiska partiet inte finns är kampen inte utvecklingsbar.

Den utveckling som bildandet av arbetarnas egna, oberoende kamporgan, strejkkommittéerna, i såväl Göteborg som malmfälten utgör noteras över huvud taget knappt, och det perspektiv för den revolutionära kampen som dessa öppnar förmår man inte alls utveckla.

Enligt vårt bedömande är de politiskt korrekta parollerna i dessa sammanhang av sådan karaktär som t ex:

Allt stöd åt strejkkommittén.

Organisera solidaritetskommittéer för de strejkande på arbetsplatserna.

Permanenta strejkkommittéerna.

Och med ett längre perspektiv:

Organisera fabriks-(eller arbetar-)kommittéer.

Upprätta arbetarkommittéernas nationella kontaktorgan.

- dvs paroller som har dels en mobiliserande innebörd och dels anger medel till att utveckla kampen, att ta tillvara de frön till en maktdualism som bildandet av strejkkommittéerna objektivt utgör.

VUF:S KONSOLIDERING

Samma mekaniska syn på utvecklandet av den revolutionära rörelsen går igen i VUF:s syn på konsolideringsarbetet och dess ryggrad, studierna. I svaret till Sven Frostensson i I-bullen 1/70 utvecklas denna mekanik. Där skisseras VUF:s utveckling i klart avgränsade faser, vilka i tur och ordning ska följa på varandra efter det att studierna, denna utvecklings motor, har avslutats. "När vi lyckats med vår nuvarande uppgift, konsolideringen, väntar oss nästa uppgift, att knyta fast kontakt med den svenska arbetarklassen. - - - Arbetarklassens mest medvetna skikt, de arbetare som bäst (allsidigast) förstår sin klass´historiska uppgift, kommer vi att sluta till oss. Först när vi lyckats med detta - - - blir det aktuellt med konstituerandet av ett marxist-leninistiskt parti." (I-bullen 1/70 s. 6, vår kurs.)

Visserligen hävdas i stycket efter det citerade, att denna utveckling kan förklaras i dialektiska termer, men inte är det, trots förekomsten av termer som "kvantitet", "tillväxt" och "uppnås", någon social dialektik man beskriver. Liknelsen med en fjärilslarvs förpuppningsstadium är inte relevant utan bara förvillande.

STUDIERNA

Intressant är också att notera vilket studiematerial man valt till studierna av partiet i grundkursen. Man har helt enkelt valt att trycka av långa stycken ur den stalinistiska bibeln "Marxismen-Leninismens grunder". Den beskrivning SUKP (det parti som vi även visat gått i bräschen för det leninistiska partiets förrådande) ger partiet och dess roll får alltså fungera som handbok för VUF:s revolutionära kader.

DEN KINESISKA KULTURREVOLUTIONEN

En annan, i förhållandet till den revolutionära marxismen avvikande, tendens inom VUF är det starka utslag av dogmatism och subjektivism som kommer till uttryck i förbundets sätt att förhålla sej till kulturrevolutinen och socialismens utveckling i Kina. (Den speciella vikten av denna tendens betingas av den oerhörda vikt man uppenbarligen lägger vid förhållandet till kulturrevolutionen.)

Ett stöd åt en företeelse; ett parti, en linje, en konkret politik är på intet sätt betjänt av, och kräver inte heller, att man avstår från att undersöka, granska, ANALYSERA den företeelse man ger sitt stöd - detta förfaringssätt är högst omarxistiskt. Likväl präglar det VUF:s inställning till den kinesiska revolutionen i allmänhet och kulturrevolutionen i synnerhet, sådan den kommer i uttryck i bl a Stormklockan. Man baserar ett omfattande och helhjärtat stöd på okritiskt anammande av den officiella kinesiska propagandan (Stormklockan 2/69 sid 8-9).

Kulturrevolutionens vikt går inte att ifrågasätta - det är en sak. Men denna gigantiska massrörelse, med de sociala konflikter den uppenbarat och dess många motsägetiska massrörelse, med de sociala konflikter den uppenbarat och dess många motsägelsefulla aspekter kräver mycket mer än ett "ja och amen" av den som vill försöka förstå och förklara dess objektiva betydelse; det kräver ett så ingående och omfattande arbete som en marxistisk analys kräver, relativt till den information som finns att tillgå. Detta borde vara en självklarhet för den som kallar sej marxist.

VUF:s förhållande till kulturrevolutionen motsvarar på intet sätt dessa krav - det har en rent ideologisk karaktär (vilket även är förhållandet till KKP och "Mao Tse-tungs tänkande"). Detta är dogmatism och subjektivism och det leder, just på grund av bristen på analys, till ofrånkomliga (och oförklarade) motsägelser.

Så kan vi t ex läsa följande i Stormklockan 1/69: "Men uppgörelsen med revisionismen gick längre än så, den omsattes i praktiken i form av den stora proletära Kulturrevolutionen, där massorna mobiliserade för att krossa den revisionistiska riktningen inom partiet, för att befästa proletariatets diktatur (sic!) och den revolutionära överbyggnaden." (Stormklockan 1/69, sid 7, vår kurs.)

Och i senaste numret av internbulletinen, 1/70, avslutades ledaren med ett Mao-citat: "Många partimedlemmar för inte sin kritik inom utan utom partiet. Orsaken härtill är, att medlemmarna i allmänhet intet fattat partiorganisationens (dess möten osv) betydelse - - - /det är nödvändigt att/ skola partimedlemmarna så att de förstår partiorganisationens betydelse och för sin kritik som de har mot partikommittén eller kamrater, vid möten."

Det brott mot principerna för partiets arbete som kulturrevolutionen enligt framställningen måste utgöra, kanske någon vill förklara som en nödvändighet i den situation då

det begicks. Detta är då bara ytterligare ett argument för den analys som saknas, ty om detta brott mot partidiciplinen var en nödvändighet, så bör det klargöras varför det var så och i så fall för vad och vilka problem i arbetet på att bygga socialismen som rättfärdigade Mao att trampa på sitt eget tänkande. (Eller som det heter: "Släpa det i träcken".)

Det är uppenbart att vad VUF tagit ställning till är den egna ideologiska föreställningen om kulturrevolutionen, i sin tur baserad på den kinesiska, likaledes ideologisk ningen om kulturrevolutionen, i sin tur baserad på den kinesiska, likaledes ideologiskt betingade, propagandan. Och det sätt, på vilket man i alla lägen (men - naturligt nog - inte med någon konsekvens) refererar till, åberopar och för fram kulturrevolutionen och "Mao Tse-tungs tänkande" liknar det sätt på vilket borgare hymlar om "demokratiska värden - spelregler - former" osv - dvs som allmänt positivt laddade värdeuttryck, som MYSTIFIKATIONER!

Det är slående hur dessa tendenser som kommer till uttryck i VUF:s förhållande till Kina liknar det förhållningssätt som de europeiska kommunistpartierna hade (och alltjämt i viss mån har) gentemot Sovjetunionen och SUKP, alltmedan degenereringen fortskred i allt groteskare former. Det vore ytterst olyckligt om den pro-kinesiska rörelsens skulle få samma förlamande effekt på den växande revolutionära rörelsen som Komintern kom att utöva på den kommunistiska rörelsen under 30-talet.

DOGMATISMEN

VUF befinner sej för närvarande i ett skede där krafterna sätts in för att samla förbundet kring en gemensam politisk linje. Detta arbete försvåras betydligt av avsaknaden av en sådan linje.

På sin höjd kan man spåra vissa tendenser. Dessa tendenser leder, som vi ovan visat, mot en felaktig, ofta dogmatisk, uppfattning i centrala frågor. Detta har säkert samband med att VUF:s verksamhet förnärvarande koncentreras rätt hårt på studier. På samma sätt som en organisation där medlemmarna saknar insikt i marxismens teori lätt utvecklar reformistiska tendenser underlättar centreringen kring studier uppkomsten av dogmatism.

Riktigt i en sådan situation måste vara att möta risken för dogmatism med en intensifiering av den politiska debatten och framförallt att se till att så många som möjligt engageras i debatten.

BYRÅKRATISERINGEN

Nu tyder istället mycket på att all viktig politisk debatt, och därmed utformandet av den politiska linjen, centraliseras hårt. Debatten om plattformen i slutligt skick har ännu inte förts ut, trots att 3/4 av tiden till nästa kongress har gått. Ett annat exempel är ledaren i I-bullen 1/70, där det hux flux blir förbundets uppgift att bekämpa trotskismen. Detta utan en rads debatt i frågan i förbundet (Hägerstens heroiska kamp undantagen). De allra flesta medlemmar torde inte ha en aning om vad trotskismen innebär, än mindre hur denna kamp ska föras. Inte ens särskilt många i VU, som är ansvarig för learen, vet vad trotskismen är, en sak man lätt kan erfara om man försöker föra ett samtal i frågan med dem.

Den oerhört förenklade synen på studiernas roll har påvisats. Det finns all anledning att tro att en förenklad syn i centrala frågor kommer att förstärkas genom studiematerialets politiska innehåll. De medlemmar som i sin marxistiska skolning bedriver sina studier i dialektik genom att läsa Stalins "Den historiska och dialektiska materialismen", i imperialism genom Lin Piaos "Leve segern i folkkriget" och partiets roll genom SUKP:s lärobok har alla möjligheter att utvecklas till en samling fullfjädrade dogmatiker som kommer att få det mycket svårt att omsätta sina kunskaper i praktiken.

KFML-KOMPLEX

En sak som inte får glömmas bort när man bedömer VUF:s utveckling är de mindervärdeskomplex som framförallt ledningen hyser gentemot KFML. De ovedersägliga framgångar KFML nått, framförallt i skapandet av en kader, kan inte lämna VUF-ledningen i fred. Upprepade försök att göra upp med KFML:s politiska svagheter har misslyckats. (Rent parodiska uttryck fick sej detta i VUF:s försök att spela en ledande roll i solidaritetsarbetet för gruvarbetarna.) Istället kan man se hur VUF-ledningen i frågan om partiet, Kina osv söker lägga sej så nära KFML som möjligt. Konsekvensen av denna utveckling blir ett VUF med samma felaktiga politik men utan den organisatoriska styrka som KFML har. I sanning ett lockande perspektiv!

Starka argument mot vårt beslut att lämna förbundet är självfallet: Varför har vi inte tagit upp dessa frågor till debatt inom förbundet

tidigare. Varför stannar vi inte kvar och tar strid på dessa frågor?

Den första frågan är i högsta grad berättigad. Där kan man konstatera att vi inte fullgjort vår revolutionära plikt. Det finns ett par orsaker som påverkat vår passivitet. Dels har vi det senaste halvåret genom olika engagemang haft förtvivlat ont om tid (men vilken VUF:are har har inte haft det.) En annan anledning som försvårat en politisk debatt i viss mån har varit VUF:s avsaknad av fast politisk linje. Så mycket politisk linje att ta avstånd ifrån har inte funnits. På senare tid har emellertid allt fler tecken kommit att tyda på att de felaktigheter som har förekommit inte bara kan skyllas på "den allmänt låga nivån" utan beror på grundläggande felaktigheter i den politiska teorin i de tendenser till politisk linje som finns.

De ovan angivna förhållandena har emellertid inte befriat oss från vår självklara skyldighet som medlemmar i VUF att föra fram det som vi anser vara en korrekt politisk linje. Kritik kan därför med all rätt riktas mot detta vårt agerande.

Men märk väl att det faktum att vi misskött oss som VUF:are på intet sätt påverkar riktigheten i den kritik vi riktat mot VUF:s politiska "linje" ovan.

PROLETARIATETS AVANT-GARDE

Anledningen till att vi för fram denna kritik samtidigt som vi lämnar förbundet, och alltså inte stannar kvar och tar strid på frågorna, är flera. Dels känner vi oss främmande för flera tendenser inom VUF, och ser liten anledning att stanna kvar. Dels tyder den alltmer fientliga inställningen till trotskismen från ledande håll (ledaren i I-bullen 1/70) på att debatten kan bli svår att föra. Men den avgörande anledningen är naturligtvis att vi anser det vara vår skyldighet att arbeta i den revolutionära rörelse som har möhligheter att bidra till skapandet av proletariatets verkliga avant-garde. Det tror vi inte Vänsterns Ungdomsförbund har.

Kamratliga hälsningar

Peter Sahlberg Kjell Östberg

Ett PS till denna art. på sid 20

SOLDATMAKT

Vi, en grupp progressiva värnpliktiga på A1 Linköping, har skapat en motståndsorganisation på vårt regemente.

Diskussionen och arbetet har inriktat sig på det auktoritära militära systemet, indoktrineringen samt krigsmaktens ekonomiska betydelse.

Vi har också insett att vi måste starta en facklig kamp på regementena. Vi avvisar bestämt den linje, som beslutades på 1970-års värnpliktsriksdag. Denna linje innebär att en samarbetskommitté upprättas mellan de värnpliktiga och militärledningen - statsmakten. En sådan organisation kan självklart aldrig tillvarata de värnpliktigas intressen.

Vi uppmanar alla progressiva värnpliktiga (oberoende av partitillhörighet) att bilda arbetsgrupper på regementena. För att arbetet skall bli effektivt bör vi skapa en central organisation med även civila medlemmar.

Är du intresserad av en sådan organisation? Tag då kontakt med:
1005 Lars Wentzel
10 log 1. komp
A1 580 02 Linköping t.o.m. 29/5-70
eller
Lars Wentzel
Kapplandsg. 136
414 78 Göteborg

Har du synpunkter på hur organisationen bör fungera (oavsett om dom överensstämmer med våra eller inte) och hur ett principprogram bör se ut, ta och skriv till oss. Vi skall försöka skicka ut allas synpunkter i form av en liten skrift.

STÖD BOKINSAMLINGEN TILL KUBA!

På grund av USA:s blockad mot Kuba har kubanerna stora svårigheter att skaffa vetenskaplig litteratur. Därför har en bokinsamling till universiteten på Kuba startats av en arbetsgrupp i Svensk-kubanska föreningen i Stockholm.

Hittills har kontakter upprättats med tekniskt-vetenskapliga institutionen vid universitetet i Havanna och ekonomiska institutionen vid universitetet i Santiago de Cuba. Vi planerar så småningom att även upprätta förbindelser med en medicinsk och en jordbruksvetenskaplig institution, om möjligt på landsbygden. Att vi försöker sprida vårt kontaktnät över hela landet ligger helt i linje med den lokaliseringspolitik som kubanerna bedriver även inom utbildningen.

Vi har direkta kontakter både med universitetet i Havanna och i Santiago de Cuba. Våra kontaktmän, prefekterna vid respektive institution, skickar oss listor på böcker, kataloger och tidskrifter som de önskar.

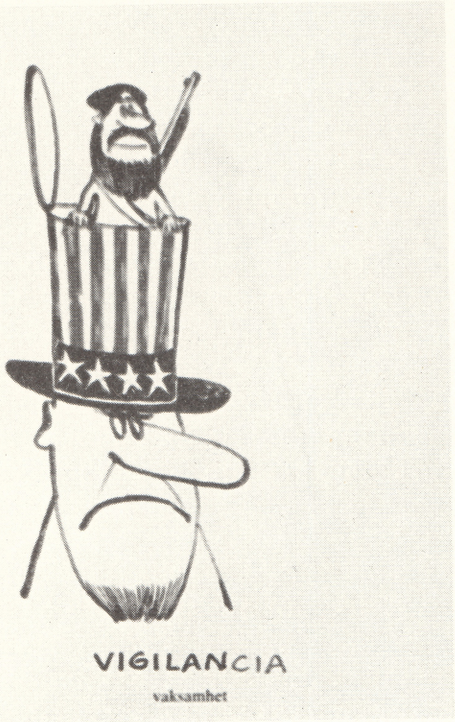

Bokutskottet organiserar insamling av pengar och utländska facktidskrifter, som kan vara av intresse för kubanerna. Vi försöker också bevaka nyutkommen litteratur inom de relevanta områdena, varför vi behöver hjälp från sakkunnig expertis. Så snart vi har tillräckligt med pengar beställs de aktuella böckerna och översänds till kubanerna genom ambassadens försorg. I samband med bekräftelse på att böckerna mottagits erhåller vi nya boklistor . Hittills har en sändning böcker skickats och två boklistor beställts.

Pengar till bokinsamlingen kan sättas in på pg 55 87 84, SVENSK-KUBANSKA FÖRENINGENS KULTURFOND, 115 40 STOCKHOLM.

Redovisning av inkomna bidrag sker regelbundet i våra föreningsmeddelanden.

Övriga upplysningar om bokinsamlingen kan fås genom Lilian Levin, Drejargatan 5, 113 42 Stockholm, tel. 32 04 88.

Svensk-kubanska föreningen

bokutskottet
december 1969

Bilda Socialistiska Arbetsgrupper SAG på skolorna

"Kunskap är makt", "Med utbildning förändrar man samhället" - fraserna sitter där och är svåra att få ur huvudet efter nio års missuppfostran. Meningarna betecknar ganska väl innehållet i den utbildning som skolan ger oss. Det är därför också en kort beskrivning av den indoktrinering vi utsetts för från de makthavande. Man får lära sig att i Sverige är alla nästan jämlika och att alla har lika möjligheter till utbildning, att Sverige är demokratiskt och att år 2000 kommer alla att tjäna 45000 kr om året. Vem tjänar på att vi lär oss sådant? Vem tjänar på att skolan, genom sitt språk och värderingar favoriserar barn från socialgrupp 1 och 2? Vem tjänar på att låta eleverna tro att de har skoldemokrati och att man inte lär sig ifrågasätta innehållet i skolans undervisning? Genom detta sätt lär vi oss tidigt att acceptera det borgerliga samhällssystemet i Sverige, och allt vad det för med sig av betygshets och konkurrens.

Genom att indoktrineringen avspeglar ett samhällssystem kommer uppgörelsen om undervisningens innehåll, att vara en fråga om vilket samhällssystem man föredrar. Av den anledningen är frågan om indoktrineringen så viktig att ta upp till diskussion. Den kommer nämligen att bryta harmonin på skolorna och visa att eleverna inte är en homogen grupp som kan enas runt några gemensamma paroller. Skolan är ett klasssamhälle i miniatyr - där finns elever från olika sociala miljöer, elever från arbetar- och tjänstemannahem, från borgerliga och socialdemokratiska familjer precis som i det övriga samhället. Detta försöker de makthavande på alla sätt att släta över. Objektiva motsättningar tappar sin potens i läroplanens och läroböckernas oförmåga att säga saker rätt ut utan liberala omskrivningar, genom skendemokrati och korporativistiska elevråd.

En revolutionär socialistisk elevrörelse bör därför se som sin uppgift att försöka

göra eleverna medvetna om den borgerliga indoktrineringen i skolan. Bryta den konstgjorda harmonin som de makthavande med stor möda byggt upp, och att få eleverna att ställa frågan: Vem tjänar på att det står så här i läroboken, på att skolan ser ut som den gör? o.s.v.

De socialistiska grupperna inom SECO genomförde i höstas en kampanj med ungefär denna målsättning. Reaktionen lät inte vänta på sig - den borgerliga pressen kacklade i kapp och Clarté var snabba att fördöma kampanjen som en avledningsmanöver, som tjänade de makthavande.

Kampanjen träffade tydligen i en av samhällets ömma punkter. Reaktionen är inte så märkvärdig om man betänker den roll, som skolans indoktrinering innehar när det gäller att överföra den borgerliga ideologin till kommande löntagargenerationer.

Resultatet på skolorna blev tydligt. Det mest positiva var inte att man kunde plocka upp en och annan socialistisk kraft här och där, utan den starka polarisering som uppstod mellan radikala och konservativa på vissa skolor. Detta bådar gott för fortsatt aktivitet och ökad medvetenhet bland elever och lärare ute på skolorna.

BILDA SOCIALISTISKA ARBETSGRUPPER (SAG) PÅ SKOLORNA.

Studera och sprid information om skolans borgerliga indoktrinering. Studera de läroböcker som används på skolan, kommentera och sprid flygblad med alternativ information. Ta upp elevernas minsta missnöje. Sätt in de små felaktigheterna, som ofta ligger eleverna nära och förmår engagera dem, i ett större politiskt sammanhang. Vem tjänar t.ex. på att eleverna lär sig följa ordningsreglerna? Använd direkta aktioner om de kan öka medvetenheten.

(Det gäller att arbeta ganska förutsättningslöst och inte göra samma misstag som Clarté, att starta grupper huvudsakligen för att ha som rekryteringsgrund till "partiet".)

Hackebackegruppen

Intresserade kan vända sig till SAG-gruppen, Experimentgymnasiet, Odingatan 15-17, 411 03 Göteborg, eller ta kontakt med andra mer näraliggande SAG-grupper. Vi kan ju försöka förmedla kontakter.

VAD HÄNDE PÅ HVITFELDTSKA GYMNASIET?

Hur ett bra socialistiskt arbete på skolorna kan bedrivas illustreras kanske bäst genom den aktion som kamrater från SAG- och FAG-grupper gjorde på Hvitfeldtska gymnasiet 22 och 23 april:

Fria arbetsgruppen på Hvitfeldtska hade av rektorn på skolan, Tage Wikström, fått ut pengar till inköp av en utställning som framförallt visar hur den borgerliga indoktrineringen fungerar på skolorna. När utställningen väl var på plats blev rektorn och vaktmästaren förbannade och rev ner affischerna. Motivet för detta var att konstutställningen "visade sig vara en rad affischer bestående av de gamla klyschorna om skoldemokrati". Ett citat från utställningen visar bättre varför rektorn blev så förbannad: "MED HJÄLP AV BETYGEN KAN LÄRAREN KONTROLLERA OSS ELEVER. VI VÅGAR INTE PROTESTERA. VI ÄR RÄDDA ATT VÅRA BETYG SKALL SÄNKAS. LÄRAREN SITTER I SAMMA BÅT. REKTORN SÄTTER TJÄNSTGÖRINGSBETYG PÅ HONOM". Skolsystemet tål inte att avslöjas inför eleverna. När arbetsgruppen nu delade ut ett flygblad på skolan som protesterade mot nedrivningen tillkallade rektorn polis. Poliserna spärrade utgångarna och sprang sedan in i skolan. Där grep man de "olaga inträngarna" och släpade med sig dessa för förhör till polisstationen. Efter dessa händelser kunde arbetsgruppen bemöta för-

trycket med flygblad som klargjorde för eleverna vad som hänt. Man visade att rektorn stridit mot Läroplanens allmänna anvisningar osv. Aktionen avslöjade alltså för hela skolan hur nödvändigt det är att bevara den borgerliga indoktrineringen - en indoktrinering som måste bevaras till varje pris om skolan skall kunna hörsamma den borgerliga statens krav på utbildningen.

PRESSTOPP!!!

I pressläggningsögonblicket har vi fått veta att Stormklockan i sitt se senaste nummer, 4/5, har gått till angrepp mot Fjärde Internationalens s.k. övergångsprogram. Inget program är perfekt och felfritt, och det finns förvisso smärre passager i Övergångsprogrammet, som måste revideras och förbättras. Men nu är det så illa för VUF att de just går till angrepp mot själva övergångsprogrammets grundvalar, främst tanken på ett övergångsprogram (dvs. ett program som inte är uppdelat i minimi- och maximikrav, utan istället i krav som är konkreta och utgår från arbetarnas nuvarande situation, men som i sitt förverkligande smular sönder det kapitalistiska systemet) och maktdualismen (dvs. upprättandet av en konkurrerande makt vid sidan av borgarklassens statsapparat, vilken kan fungera som en murbräcka mot kapitalismen. Jfr. sovjeten i den ryska revolutionen). VUF menar att dessa tankegångar är en "trotskistisk illusion" och småborgerligt tänkande. VUF tycks i sin gränslösa okunnighet tro att det var Trotskij som hittade på de här tankegångarna. I själva verket kan man spåra dessa tillbaka till tiden kring ryska revolutionen, då dessa idéer utarbetades av Lenin och Rosa Luxemburg. Ja, själva tanken på ett övergångsprogram finns i Kommunistiska Manifestet. Att dessa revolutionära tankegångar sedan begrovs under stalinismens maktapparat är inte förvånande. Stalinismen föredrog -liksom VUF gör det nu - att pendla mellan socialistisk retorik och praktisk reformism och byråkratism. Det är tragiskt att VUF skall fastna i den stalinistiska sörjan.

Vi hinner inte utarbeta ett fullständigt svar för tillfället. Men vi uppmanar våra läsare att på egen hand läsa in sig på den här problematiken. Köp Övergångsprogrammet (finns i Partisans Röda Häften) och Stormklockan och läs dem sida vid sida. Tag därefter fram Lenins skrifter från Oktoberrevolutionen, och läs särskilt följande artiklar: "Om dubbelväldet", "Proletariatets uppgifter i vår revolution", "Till parollerna", "Den hotande katastrofen och hur man bör bekämpa den." Fortsätt sedan med Rosa Luxemburgs tal vid tyska kommunistpartiets grundningskonferens 30 dec. 1918, "Spartacus" (under övers. till svenska), och studera sedan även två dokument från Kominterns tredje kongress 1921, "Teser om taktiken" och "Teser om fackföreningsinternationalen" (Partisans Röda Häften).

Revolutionära Marxister håller f.n. på att utarbeta en särskild studiecirkel kring Övergångsprogrammet. Tag kontakt med RM:s göteborgsgrupp, om du är intresserad av detta material.

Red.

Ett PS - om parollen "Permanenta strejkkommittéerna" se Skrivelse till VUF-Storstockholm sid 13.

Kritik har från olika håll och med skilda utgångspunkter riktats mot parollen "Permanenta strejkkommittéerna". Vi tog också själva upp parollen till förnyad diskussion och kritik mot bakgrund av utvecklingen i malmfälten. Vad det slutliga omdömet beträffar är vi överens med den samlade kritiken: Parollen - sådan den ställdes - saknar aktualitet, är direkt felaktig i den konkreta situation i vilken den var avsedd att gripa in.

Felaktigheten kan i korthet sammanfattas så: Så som parollen är ställd uttrycker den enbart ett nödvändigt element i en överordnad strategi. Dock är det inte denna strategi (eller den aktuella delen därav) som producerat misstaget - fast mer är det vår undlåtenhet att överföra denna del av strategin i en konkret situation och att där ge den en korrekt, mot situationen svarande utformning.

Denna uppgift kvarstår och till den återkommer vi.

PS KÖ

YSA I USA

Young Socialist Alliance (YSA) (den största revolutionära ungdomsorganisationen i USA) höll dagarna 27-29/12 1969 kongress i Minneapolis, Minnesota, under närvaro av mer än 800 personer. Kongressen markerade ett nytt språng framåt i den amerikanska trotskistiska ungdomsrörelsens tillväxt. Vid ingången till 70-talet dominerar den revolutionära socialismen radikaliseringen av ungdomen i USA.

Kongressens diskussioner och rapporter präglades av entusiasm över den lyckade rekryteringen av nya kadrer till YSA. Denna framgång tillskrevs å ena sidan den massiva framgången för den amerikanska antikrigsrörelsen och dess studentavantgarde, Student Mobilisation Committee (SMC), där YSA spelar den ledande rollen, och å andra sidan upplösningen av Students for a Democratic Society (SDS) i stridande grupper representerande ultravänster-, maoistiska och stalinistiska idéer inom den amerikanska ungdomsrörelsen.

BLACK PANTHERS

En medlem från de färgade kadrerna i YSA uttryckte förtroende för det revolutionära socialistiska programmet i ett inlägg om en resolution om afroamerikanska aktiviteter. Han erinrade om YSA´s senaste kongress i november 1968, då han ännu hoppades på, att Black Panther Party kunde utvecklas till ett svart massparti. Nu menade han, att den enda vägen ut från återvändsgränden för det svarta avantgardet i USA är rekrytering till YSA och Socialist Workers Party (SWP). De kommer att spela en avgörande roll i uppbyggandet av ett svart massparti, förklarade han.

Svarta, puerto ricaner, mexikaner och kamrater från andra minoriteter utgör nu mer än 10% av YSA´s medlemmar, rapporterades till kongressen.

INTERNATIONELLT

Utöver delegerade och gäster från 30 stater deltog representanter från broderorganisationer i Danmark, Australien, Frankrike, Kanada och Schweiz. Dessa kamrater framförde hälsningar från sina organisationer och tog del i diskussionerna.

Kongressen besöktes också av tre aktivister från den palestinska befrielserörelsen. De hyllades av stående kongressdeltagare efter att ha krävt enighet mot imperialismen och sionismen samt självbestämmanderätt för det palestinska folket.

Den internationella andan uttrycktes genom solidaritetstelegram till offer för politiskt förtryck: den trotskistiske bondeledaren Hugo Blanco och hans kamrater som länge suttit i fångenskap i Peru, kamraterna i POR (Partido Obero Revolucionario, boliviansk sektion av Fjärde Internationalen), som fängslades och torterades efter anklagelser för delaktighet i gerillaaktiviteter, och Black Panther Party, vars medlemmar har förföljts och blivit nedskjutna av Nixonadministrationen. Telegram sändes också till Fjärde Internationalens förenade sekretariat och till James P. Cannon, grundaren av Socialist Workers Party.

SOCIALIST WORKERS PARTY

Kontinuiteten hos det revolutionära avantgardet i USA, från dess första tillväxt och ledande roll i arbetarklassens kamp under 30-talet och fram till den nuvarande ledningen av den revolutionära ungdomsrörelsen och av kampen mot det imperialistiska kriget i Vietnam, symboliseras av att kongressen hölls i Minneapolis. Denna stad är betydelsefull i den amerikanska arbetarklassens kamp och i partiets historia. Det var i denna stad en av fackföreningsrörelsens huvudstridet utkämpades, nämligen generalstrejken 1934.

Detta tema på kongressen markerades av ett tal av Farrel Dobbs, ledare av strejken 1934 och nu partisekreterare i Socialist Workers Party.

RESOLUTIONER

Inför kongressen framlades fyra resolutioner, som antogs efter diskussion. Resolutionerna var rubricerade: "Den världsomspännande ungdomsradikaliseringen

och Fjärde Internationalens uppgifter", som framlades av Caroline Lund, YSA´s nationella kommitté, "Den pågående radikaliseringen: Revolutionärt perspektiv för 70-talet", framlagd av Larry Seigle, YSA´s ordförande, "Strategi och taktik för de svartas självbestämmanderätt", framlagd av Tony Thomas, YSA´s nationella exekutivkommitté och "Antikrigsrörelsens nya etapp, en strategi för Young Socialists", framlagd av Susan Lamont, YSA´s nationella exekutivkommitté.

Det centrala temat i Caroline Lund´s rapport var den internationella ungdomsrörelsens revolutionära karaktär och nödvändigheten av ett övergångsprogram, som svarar mot dessa fakta.

Resolutionerna om de svartas kamp, den politiska situationen och antikrigsrörelsen vidareutvecklade den grundläggande linje, som YSA har följt under den föregående perioden.

Delegat efter delegat, och det fanns 157 delegater från 51 lokalavdelningar, från hela USA, från gymnasier och universitet, vita, svarta, puertoricaner, mexikaner, angav huvuddragen i YSA´s mångskiftande och vidsträckta intervention i masskampen.

Dessutom hölls paneldiskussioner om aktiviteter under valkampanjen 1970 till stöd för Socialist Workers Party, kvinnornas befrielsekamp, antikrigsaktiviteter och Student Mobilisation Committee, de internationella broderorganisationernas aktiviteter, kampen i de förtryckta länderna, rekryteringsaktiviteter samt försäljningen av Militant och arbetet på gymnasierna.

KVINNORNAS FRIGÖRELSE

Många YSA-avdelningar har eller är i färd med att bilda grupper för att delta i den växande kampen för kvinnornas frigörelse. Paneldiskussionen om kvinnornas frigörelse visade, att detta område kommer att bli ett huvudområde för det revolutionära arbetet under den kommande perioden.

MILITÄRARBETET

Åtta aktiva soldater och många tidigare antikrigskämpar inom armén lade grunden för vidare deltagande i kampen för att vinna författningsenliga rättigheter för inkallade. De rapporterade, att det nu fanns minst 50 "underjordiska" antikrigstidningar på militära baser över hela landet. Allen Myers, f d soldat som nu är SMC-ledare, arbetar i Sydostasien på att bygga upp den internationella antikrigsrörelsen.

En punkt på kongressen var en rapport, som också var tillgänglig för pressen, om ett angrepp, utfört av en fascistorganisation, Legion of Justice, mot medlemmar i YSA-avdelningen på Nothern Illinois University i DeKalb. Legion of Justice är en helt liten grupp, men den har lyckats få stöd av Chicagopolisen.

FÄLTARBETE

Radikaliseringens omfattning och de krav den ställer på YSA låg till grund för en rapport av Nelson Blackstock, redaktör för Young Socialist Magazine. "Avstånden är ett problem för oss, förklarade Blackstock. "I några av de stora västliga staterna som Texas och Californien finns colleges, som ligger upp till 400 km från närmaste YSA-avdelning. Men fältarbetet har visat, att praktiskt taget varje college är rekryteringsbas för revolutionärer, och det finns 7 miljoner universitetsstuderande i USA.

För att nå radikala unga överallt, arbetar YSA-organisatörer ständigt på fältet. De reser från campus till campus, sprider revolutionära socialistiska idéer och skrifter, rekryterar nya medlemmar till YSA (perioden med rekrytering av en medlem åt gången har nu avlösts av rekrytering av hela nya avdelningar) och upprättar nya avdelningar.

Kongressen i Minneapolis var YSA´s nionde. Den inledde 70-talet med ett kristallklart budskap: Den revolutionära socialismen kommer att spela huvudrollen i den amerikanska radikaliseringsprocessen.

RÖDA CIRKLAR

Revolutionära Marxisters grundcirkel kan rekvireras genom U. Eriksson, V. Skansgatan 13 A, 413 02 Göteborg. För tio studiebrev betalar du 15:-. Exkl. Mandels Introduktion till den marxistiska ekonomiska teorin kostar cirkeln 10:-.

försvara den vietnamesiska revolutionen

Stöd FNL

postgiro 40 04 99

Stockholm K

KFML: 'Vi har satt snutarna på dom'

1. Vi (Revolutionära Marxister) meddelar Röd Frontkommittén vår anslutning till Röd Fronts huvudparoller och våra underparoller: Proletärer i alla länder förena er - Arbetarkontroll över strejkkassorna - Arbetarmakt mot byråkrati - Ned med byråkratin i arbetarstaterna - Kamp mot SAP:s och LO:s klassförräderi.

2. Röd Front-kommittén meddelar att "parollen 'Ned med byråkratin i arbetarstaterna' är helt oförenlig med Röd Front-demonstrationens politiska plattform" och uppmanar oss att inte delta i demonstrationen med denna underparoll.

3. På samlingsplatsen sprider vi flygblad där Röd Fronts huvudparoller (särskilt framhävda) och våra underparoller presenteras.

4. Vid uppställningen kommer ordningsvakter fram och talar om för oss att parollen "Ned med byråkratin i arbetarstaterna" inte "får" visas eftersom den är "felaktig". Vi talar om för dem att vi tycker det är fel att KFML bär Stalins bild i tåget, men att i en enhetsfront alla grupper som samlas under huvudparollerna deltar med samma yttranderätt. I annat fall är det ingen enhetsfront utan ett kamouflerat försök att byråkratiskt monopolisera yttranderätten. Vi påminner dem om att kampen mot byråkratin måste föras i alla arbetarstater, att Mao själv manat till kamp mot byråkratin, att ingen revolutionär ledning fruktar denna paroll, att endast byråkrater fruktar den. Kringstående ansluter sig till vår grupp.

KFml:s ordningstjänst spärrar vägen för revolutionära marxister

5. Ordningstjänsten gör ett försök att rycka parollen ifrån oss men misslyckas.

6. Då tåget sätter sig i rörelse spärrar ordningstjänsten vägen för oss. Vi tar då upp Internationalen och skanderar: "Arbetarmakt mot byråkrati". Konfrontationen varar i 5 à 10 minuter, varefter ordningstjänsten släpper fram oss några hundra meter.

7. Efter några hundra meterhejdas vi vid Sergels torg av en dubbel spärr: ett led poliser och bakom dem ett led ordningsvakter. Konfrontationen upprepas, med samma resultat; vi fortsätter.

8. Gunnel Bergcrantz bekräftar att polisspärren ordnats av KFML. Lillemor Avasjö: "När jag hörde Gunnel Bergcrantz säga till en av sina kamrater 'Jag skickade snuten på dom' frågade jag hur hon kunde berätta en sådan sak utan att skämmas. När jag påpekade att de var kamrater och att polisen alltid varit en gemensam fiende sa hon: 'Dom är inte mina kamrater'."

9. Under ständig konfrontation med ordningstjänsten fullföljer vi hela marschen med alla våra paroller och når fram till Vitabergsparken. Efter en sista konfrontation passerar vi den sista spärren och är innne i parken.

10. En ordningsvakt rycker ett plakat från en flicka och sliter sönder det. Det är inte den omstridda parollen utan "Proletärer i alla länder förena er". En av våra sympatisörer slänger sig över ordningsvakten; båda hamnar på marken. Vi rycker upp sympatisören men hinner aldrig klara upp intermezzot eftersom ordningsvakten så snart han kommer på benen tar till flykten.

11. I Vitabergsparken genomför vi en rekordförsäljning av Fjärde Internationalen; några ordningsvakter som insatts mot oss köper tidningen och börjar läsa.